

VICENÇ ALTAIÓ

3 — la por

Gens temorenc, a l'hora del somni despert, m'he adreçat puntual al real virtual on ha de tenir lloc el vernissatge visual i mental de l'exposició de Jose Bonell. A fora fa un temps fred i alhora càlid, postnuclear, privats de llum solar. Sense haver de transitar, sóc dins, tot d'una, de pantalla en pantalla. L'interior és un exterior que simula paisatges sense envans de gris fred d'hivern nuclear, o de llum negra espectral, o de pols ataronjada del desert; i l'exterior, un paisatge de cambres terrenals, enfangades o subaquàtiques. Un temps líquid, ahistòric, ha posat les busques del temps sota l'aigua translúcida, on es conserva la memòria d'una civilització que fou mecànica i tecnològica fins a la seva mutació.

Quan he entrat a la galeria de les imatges, he pogut copsar que de fet no hi havia espai exterior ni interior, car tot el que s'esdevenia tenia lloc a la pintura. I res no podia tocar. La superfície, tot i que es té peu dreta, de verticalitat hominoide, guarda la consciència de l'espai en ser representat per les lleis de la perspectiva. El terra, és ple de ritmes, com una pell que deixa transpirar i transitar la vida pels forats negres. D'aquests punts emergeixen tot d'altres punts de llum, de cua dinàmica, cosa que m'ha omplert de l'esperança que els éssers vius som nascuts en el visible i que el visible és l'art de l'invisible a través de la pintura. Em plau que Bonell ompli de càrrega de sentit el moviment, la pinzellada i la transparència. Com si el moviment quiet fos subjecte actuant.

L'artista no s'ha fet present el dia del vernissatge, i en la seva absència domina el monocrom, colors de vels sensuals, de cortines de vidre transparent. L'ambient és silenciós i les paraules no tenen res a afegir. Els assistents s'expressen en el gest, ballen sols, com il·luminats i tocats per la incomunicació dels solitaris. Cadascú arrossega, seguint la condició humana descrita en el mite, els seus propis somnis. No pas els mots de l'un cap a l'altre, ni els rocs amunt i avall, sinó el matalàs com a sobrepès. Tot d'una he reconegut que cadascú viu en un temps diferent i que el taüt no és més que el que som, rellotge de peu caigut.

Oh dia del crepuscle, del cos buit de l'espectre que som, de la veu suspesa en micròfon mut, de mans articulades en el vent, dels peus de punta de la ballarina penjats... nosaltres som signes gràfics d'un jeroglífic que dibuixa el món projectat en el sagrat d'una dansa perpetua. I heus-aquí que convocats som ulls en pantalles flotants.